

Bridge, dimman låg tät över foajén

Man trodde sig förflyttad över 300 år bakåt i tiden, till 1632, då dimman låg tät över Lützen, vid ett slag som blev den svenske kungen Gustav II Adolfs öde.

Men så illa var det inte. Det var i stället foajén i Idrottens Hus, där det fram till 1985 ofta spelades bridge, något som det hade gjorts från slutet av 1950-talet.

På den tiden var det tillåtet att röka inomhus. Och gissa om det röktes i foajén!

- Att röka var lika ohälsosamt på den tiden, som det är idag. Det spelades bridge flera gånger i veckan, men för min del blev det bara en dag, i annat fall hade risken för rökförgiftning varit överhängande, säger Olof Mathiasson, en av de som spelat mycket mycket bridge i IH-foajén. Luftkonditionering var inte att tänka på på den tiden.

- Därför tvingades vi öppna dörrarna för att få in luft och skingra röken. Men det var inte alltid så roligt på vintern. Det kunde bli rejält kallt, säger Mathiasson.

En som också spelade mycket bridge i IH-foajén var Curt Ingvar Svensson.

-Jag flyttade visserligen inte till Helsingborg förrän 1979, men hann med att spela en hel del bridge i sju år i IH-foajén, säger Curt Ingvar. Han tyckte att det var ett i det närmaste idealiskt ställe att spela bridge på.

- En stor fin och ljus lokal med bra parkeringsmöjligheter och en stadsbuss som stannade precis utanför. Bättre kunde man knappast tänka sig, berättar Curt Ingvar. Att det var slutspelat i IH 1985 berodde till stora delar på att intresset för bridge svalnade. Curt-Ingvar tillhörde Hälsingborgs Bridgesällskap.

-Från att ha varit över 100 medlemmar var vi nere på 20 och då var det ingen mening att fortsätta i IH. Inga ungdomar kom för att spela bridge, så det var inte lönt att fortsätta. Därför lade vi ner klubben, säger Curt Ingvar.

Den som var den starke mannen i Hälsingborgs Bridgesällskap var Ivar Jönsson. Han var ordförande och den som såg till att bridgen blev så populär i IH:s foaje.

En annan som också spelat mycket bridge i IH-foajén är Sven Danielsson.

-Särskilt på sommaren, då den populära "Sommarbridgen" spelades. Då kunde vi vara upp emot 90 par, till stora delar beroende på att IH:s foajé var den enda bridgelokal som hade öppet över sommaren, säger Sven och fortsätter:

- På den tiden fanns det en bridgeklubb i varje håla, men där var det inte lika bra att spela som i IH. I vissa lokaler var det så trångt att man nästan satt i knäna på varandra. 90 par innebar att det behövdes 45 bord för att kunna spela.

-Och borden fick vi själva bära in i foajén och sedan se till så att de bars tillbaka när vi var färdiga. Men det var inget större jobb, eftersom vi var så många, berättar Sven.

Walle Holmberg

